

Szolnoki Irma

Feltámadás

Kishajót akart hajtogatni a képből, de meggondolta magát. Mégis hagy egy emléket magáról, itt az ártérben, ahol világra jött. Anyja kavicsokat gyűjtött emléke az alacsony vízállású Duna kiszáradt medrében. Itt törtek rá a fájások, mozdulni sem tudott. Itt szült. Itt a parton.

Szórakozottan forgatta markában a kavicsokat. Ennyit hagyott rá az anyja. Az átkozott kavicsokat és az elátkozott életet. Anyja belehalt a szülésbe, ő egy szoptatós anyához került. Hálásnak kellene lennie, hogy felnevelte, de csak megalázást és megvetést kapott. Korán munkába fogta, verte és átkozta a kavicsokkal együtt.

– A szajha anyád, csak ezt hagyta rád, ez volt a markában. Dolgozz! Hasznom legyen belőled te fattyú!

Felszögezte a fára a képet. Rajta az évszám: 1962-2007. Negyvenöt élet nélküli év! Nyomor, szenvedés és a vágy, hogy egyszer lesz élete.

Mezítláb gázolt a vízbe. Érezte a sodrást, ahogy egyre beljebb húzta őt. Kivette a zsebéből az örökül kapott kavicsokat. Dühös lendülettel dobálta egyenként a mélybe.

– Visszaadlak oda, ahonnan jöttél. Soha többé nem kell semmi, ami a tiéd! – kiabálta és élvezte, ahogy a víz megsokszorozza szavait. – Nesze! Itt az életem! Nem kell! Vége! Hallod? Vége! – ordította és megkönnyebbült, ahogy az utolsó kavics is a víz alá bukkott. Vége!

A kocsit az út szélén állt, benne ült szerelme, aki türelmesen várta, amíg elbúcsúzik a víztől, és addigi életétől.

Véletlenül ismerkedtek össze, amikor márciusban Szakácsi Sándor temetésére ment Pestre. Sírva fakadt, amikor megtudta, Rodoszon találnak örök nyugalomra kedvenc színészének hamvai. Rodosz? Elérhetetlen távolság. Ömlöttek a könnyei. Nem tudta kit sajnál jobban, szeretett színészét vagy saját keserű életét. Akkor lépett mellé a férfi. Kedvesen kérte mesélje el, mi bántja ennyire. Sétáltak, beszélgettek, végül mosolyogva búcsúztak.

Előbb csak kíváncsi ismerkedés, később már egymáshoz való ragaszkodás, ami szép szerelemmé alakult a randevú során. Boldog volt, végre értelmet kapott az élete. A férfi biztonságot ígért, amikor megkérte a kezét. Olaszországba költözik, ott együtt kezdenek új életet. Azonnal igent mondott, de egy kérése volt. El akar temetni mindent, ami ideköti.

Beült az autóba, vissza se nézett. Modenába mennek nászútra. A nemrég elhunyt Pavarotti sírját is meglátogatják.

Új élet? Úgy érezte, a kavicsok, amit a Dunába szórt, még mind ott lapulnak a zsebében. Mert amit az ember a születésekor kapott, hurcolja mindvégig, lerakni, elhagyni nem tudja soha.